

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Kot (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Gajgał

SO del. do SA Andrzej Szliwa

Protokolant: Anna Konieczna

przy udziale Dariusza Sulikowskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu 17 lutego 2022 r.

sprawy

D. S. (2)

oskarżonego z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U 2020, poz. 2050 j.t)

art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U 2020, poz. 2050 j.t) i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U 2020, poz. 2050 j.t) w zw. art. 12 § 1 k.k.

M. P.

oskarżonego z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U 2020, poz. 2050 j.t) i art. 59 ust. 1 w ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U 2020, poz. 2050 j.t) w zw. z art. 12 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z 29 kwietnia 2021 r. sygn. akt III K 18/21

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. P. w ten sposób, że obniża wymierzoną mu karę łączną pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat i 7 (siedmiu) miesięcy;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. S. (2) w ten sposób, że obniża wymierzoną przy nadzwyczajnym złagodzeniu karę pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw przypisanych w pkt I części rozstrzygającej, do roku i 5 (pięciu) miesięcy, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonych M. P. i D. S. (2) utrzymuje w mocy;

IV. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu D. S. (2) karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 sierpnia 2020r. godz. 10:30 do dnia 9 listopada 2020r. godz. 15:50;

V. zwalnia oskarżonych M. P. i D. S. (2) od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 259/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z 29 kwietnia 2021 r. sygn. akt III K 18/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

oskarżyciel posiłkowy				
oskarżyciel prywatny				
obrońca				
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego				
inny				
1.3. Granice zaskarżenia				
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
	w całości			
na korzyść		co do winy		
na niekorzyść	w części	co do kary		
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				

	<p>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania</p>	

	środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
	art. 439 k.p.k.			
	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z (...) PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
	1) Apelację od wyroku wniosła obrońca oskarżonego M. P. adw. H. W. zarzucając: 1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na	zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny	

wynik sprawy, a to art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie wyjaśnień D. S. (2) za wiarygodne i dokonanie na ich podstawie kategorycznych ustaleń faktycznych, podczas gdy zeznaniom tym nie sposób było nadać walom wiarygodności, a to chociażby z uwagi na fakt, iż oskarżony był skonfliktowany z M. P., posiadał interes w składaniu obciążających M. P. wyjaśnień, nie podał danych żadnego ze swoich kontrahentów, jak i osób, którym rzekomo amfetaminę miał sprzedawać M. P., jedynymi danymi personalnymi jakie podał oskarżony D. S. (2) były właśnie dane M. P., co świadczy o tym, iż jego celem było pomówienie oskarżonego, a nie współpraca z organami ścigania,

2. naruszenie przepisów prawa

częściowo zasadny
niezasadny

procesowego, a to art. 410 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań świadków P. P. (1) i M. Z. pomimo iż świadkowie ci mają wiedzę co do istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy okoliczności, tj. o konflikcie panującym między oskarżonymi oraz w zakresie gróźb karalnych kierowanych przez D. S. (2) względem M. P.,

a w konsekwencji:

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że:

- oskarżony M. P. nie był skonfliktowany z D. S. (2), podczas gdy konflikt między oskarżonymi faktycznie istniał, co mogło mieć wpływ na składanie przez oskarżonego D. S. (2) wyjaśnień obciążających M. P.,

- oskarżony D. S. (2) nie miał interesu w składaniu obciążających oskarżonego M. P. wyjaśnień, gdy

w rzeczywistości oskarżony taki interes posiadał,

- w miesiącu czerwcu, lipcu i sierpniu 2020 roku, daty bliższej nie ustalonej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. S. (2) i innym nieustalonym sprawcą, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, gdy w rzeczywistości oskarżony M. P. nigdy nie wchodził z oskarżonym D. S. (2) w żadne porozumienia i nigdy nie dokonał zakupu amfetaminy,

- w okresie od czerwca do sierpnia 2020 roku, w bliżej nie ustalonej dacie, na terenie miasta C. i innych miejscowości woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu

	<p>narkomanii, wielokrotnie, odpłatnie udzielił osobom pełnoletnim, sobie tylko znanym, łącznie 550 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, po 20 złotych za gram każdorazowo, uzyskując z tego łącznie 11.000,00 złotych korzyści majątkowej, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony M. P. nigdy nie był w posiadaniu jakiegokolwiek ilości amfetaminy, a tym samym nigdy nie dokonał jej zbycia.</p> <p>•</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Do zarzutów podniesionych w obu apelacjach odniesiono się wspólnie. Odrębne analizowanie argumentacji obrońców oskarżonego nie czyniło by wywodów przejrzystymi.</p> <p>Apelacje obrońców M. P. okazały się zasadne tylko w zakresie, w jakim</p>			

kwestionują wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności. Istotnie bowiem razła ona surowością uchylając dyrektywom art. 85a kk, w szczególności nie uwzględniając ścisłego związku pomiędzy przypisanymi oskarżonemu przestępstwami. W tym zakresie wyrok skazujący M. P. wymagał korekty poprzez obniżenie tejże kary łącznej do minimalnej granicy określonej art. 86 § 1 kk. W pozostałej części zaskarżony wyrok wobec M. P. jako prawidłowy został utrzymany w mocy. Zarzuty apelujących obrońców oskarżonego w tym zakresie były w sposób oczywisty chybione.

W pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się uchybień gromadząc materiał dowodowy, a ten pozwolił na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd

nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów, poczynione zostały na podstawie prawidłowej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazała błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna była ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, znajdując odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia. W uzasadnieniu Sąd wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie wyprowadził z dokonanych ustaleń prawidłowe wnioski w zakresie sprawstwa oskarżonego, przyświecającego mu zamiaru i wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

W przedmiotowej sprawie, wbrew przekonaniu obrońców, nie doszło do obrazy przepisów prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 366 § 1

k.p.k. i art. 4 oraz 2 § 2 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść wyroku. Stan faktyczny w sprawie został ustalony przy uwzględnieniu całokształtu istotnych dowodów zebranych w sprawie, ocenionych swobodnie, a nie dowolnie.

Apelacja obrońcy oskarżonego, w której podnosił zarzuty obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych, miała głównie charakter polemiczny w stosunku do prawidłowej oceny dowodów zaprezentowanej przez Sąd I instancji. Swobodna, a więc zgodna z zasadami sformułowanymi w art. 7 k.p.k., ocena materiału dowodowego stanowi uprawnienie Sądu meriti i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. tak długo, dopóki skarżący nie wykaże, iż Sąd ten oparł rozstrzygnięcie bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych, ale ocenionych w

sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym. W przedmiotowej sprawie tego rodzaju okoliczności nie zostały skutecznie wykazane przez skarżących. obrońcy oskarżonego podjęli próbę przedstawienia odmiennej oceny materiału dowodowego, która jednak w przeciwieństwie do dokonanej przez Sąd orzekający, charakteryzuje się dowolnością i brakiem obiektywizmu. Stwierdzić należy, że taka metoda kwestionowania trafności skarżonego wyroku nie może być skuteczna.

Żadnych zastrzeżeń nie nasuwała zaprezentowana przez Sąd I instancji, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ocena wyjaśnień oskarżonego S., która uwzględniała także pozostałe dowody, a przy tym zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd meriti w sposób przekonujący

wskazał przyczyny, dla których nie dał wiary wyjaśnieniom nieprzyznającego się do winy M. P., za wiarygodne uznał natomiast, we wskazanej przez siebie części, wyjaśnienia złożone przez współoskarżonego, a apelujący nie wykazał, by przedstawiony w tym zakresie tok rozumowania był błędny.

Istotnie zasadniczą podstawą wydania wyroku skazującego wobec M. P. były wyjaśnienia współoskarżonego D. S. (2). Mają rację skarżący, że owo pomówienie oskarżonego należało oceniać ostrożnie. Tak też to uczynił Sąd Okręgowy, dogłębnie wyjaśnienia D. S. (2) analizując.

Podkreślić należy, że wyjaśnienia owe znalazły potwierdzenie w innych dowodach i bezspornych ustaleniach.

Oskarżony pojechał po odbiór dostarczonej w sierpniu 2020r. amfetaminy samochodem należącym do M. P..

W czasie dostawy komunikował się z M. P., a treść zabezpieczonej korespondencji w połączeniu z ilością połączeń telefonicznych wykonanych pomiędzy oskarżonymi jednoznacznie wskazuje na współdziałanie M. P. w popełnieniu przypisanego mu przestępstwa z sierpnia 2020r. Dalej, wyjaśnienia D. S. (2) zostały potwierdzone wynikami przeszukania jego mieszkania, gdzie ujawniono opakowania, w których dostarczana była do Polski amfetamina, na których znajdował się numer telefonu M. P.. Na koniec dodać trzeba, że tezy o rzekomym konflikcie pomiędzy współoskarżonymi nie zostały w najmniejszym stopniu stwierdzone, rażą wręcz infantylizmem i dowolnością, jeśli zważyć, że S. korzystał z auta P., przede wszystkim jednak sam P. w swoich pierwszych wyjaśnieniach twierdził, że przyjaźnił się ze S. i

nie ma między nimi żadnego konfliktu. Słusznie zwrócił też uwagę Sąd orzekający na logikę wyjaśnień S. i fakt, że tak jak obciąża sowimi wyjaśnieniami współoskarżonego, tak również nie umniejszał swojej roli w przestępczej działalności. Prawdą jest, że S. nie przedstawił szczegółowej relacji w zakresie udzielania przez M. P. narkotyków innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Ustalenia Sądu Okręgowego w tej materii nie są jednak dowolne. Skoro wyjaśnienia S. zostały potwierdzone obszernie dowodami wskazującymi na wewnątrzspółnotowe nabycie substancji psychotropowej, to nie ma powodów aby odmówić im wiary w zakresie wskazującym na realizację przez M. P. znamion art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. S. wyjaśnił, że wnioskuje o tym działaniu przestępczym P.

z jego przekazów, poza tym logika i doświadczenie życiowe sprzeciwia się innym ustaleniom. Gdyby bowiem P. nie sprzedawał narkotyków z wcześniejszych dostaw, to nie doszłoby do wewnątrzspółnotowego nabywania kolejnych partii substancji psychotropowej. Nie wchodzi również w grę inny cel wewnątrzspółnotowego nabycia narkotyku, jak tylko sprzedaż innym osobom, jeśli zważyć na ilość zamawianego towaru, nie wspominając już o wspólnych uzgodnieniach ze S., o których ten szczegółowo wyjaśnia.

Zgodzić się należy, że wyjaśnienia S. zawierają pewne luki. Zauważalnym jest, że nie podał bardziej szczegółowych informacji na temat tożsamości dostawcy ((...)) oraz osób, którym sam sprzedawał narkotyki. Być może wynikało to ze strachu, albo woli uchronienia tych osób przed

odpowiedzialnością karna. W przypadku P. było inaczej, ponieważ S. zdawał sobie sprawę, że organy ścigania dysponują już wiedzą na temat przestępczej działalności obydwu oskarżonych. Dość powiedzieć, że ten argument apelującego nie osłabia wiarygodności relacji obciążającej P.. Nieujawnienie w miejscu zamieszkania P. narkotyków i pieniędzy z ich sprzedaży jest zrozumiałe, albowiem sprawcy – co oczywiste - raczej ukrywają przestępczą działalność i dochody z niej płynące.

Przeciwstawianie przez obrońców ustaleniom dokonanych przez Sąd orzekający tezy, że M. P. poświęcał swój wolny czas wyłącznie pracy, miał ustabilizowaną sytuację osobistą, nie zgromadził majątku, nie jest wystraszające, by ustalenia owe podważyć.

Kwestionowane w apelacjach oddalenie wniosków

dowodowych miało uzasadnienie w treści art. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk, na co już zwrócono uwagę wyżej, jeśli bowiem M. P. wyjaśniał o swojej przyjaźni ze S., co miało materialny wyraz w udostępnieniu mu auta, ilości kontaktów telefonicznych, pojawiające się na zaawansowanym etapie procesu tezy, jakoby S. chciał wyrządzić krzywdę P. w trakcie jego pobytu w Zakładzie Karnym w B., czy też o sytuacji związanej z dziewczyną M. P., graniczą z absurdem. Pomijają skarżący, że tak jak i P., S. nie jest postrzegany jako osoba ze świata przestępczego, której można się obawiać.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 12 § 1 kk, to mógł by być on uznany za uzasadniony tylko wówczas gdyby Sąd Okręgowy ustalił, że wszystkich czynów zarzucanych M. P. dopuścił się on w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, niejako na raty. Takich ustaleń Sąd Okręgowy jednak nie poczynił i nie

mógł poczynić z braku dowodowych podstaw. Na podstawie wyjaśnień S. można raczej wnioskować, że zamiar wewnątrzspółnotowego nabycia i sprzedaży narkotyków odnawiał się po rozdysponowaniu wcześniejszej partii towaru. Na marginesie należy zwrócić uwagę skarżącemu obrońcy, autorowi zarzutu, że przyjęcie wnioskowanej kwalifikacji z uwzględnieniem art. 12 § 1 kk prowadziłyby raczej do pogorszenia sytuacji oskarżonego, z uwagi na treść art. 57b kk.

Nie nasuwa zastrzeżeń kwalifikacja czynów przypisanych M. P. na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Ugruntowany został już w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że za znaczną ilość narkotyku można uznać taką, która wystarczy do jednorazowego odurzenia kilkudziesięciu osób.

<p>Tak zaś było w niniejszej sprawie.</p> <p>Orzeczone wobec M. P. kary jednostkowe nie rażą surowością, ponieważ oscylują w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a podkreślić należy, że oskarżonego obciąża wiele okoliczności, w tym przede wszystkim wielość przestępczych działań, rodzaj nabywanego i sprzedawanego narkotyku, skala i organizacja przestępczej działalności. W tej sytuacji orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywnie sposób uznać za surowe, a tym bardziej za rażąco surowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. od zarzucanych mu czynów</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

w
postaci
amfetaminy
o
łącznej
wadze
997,26
grama
brutto

w
sytuacji
gdy Sąd
I
instancji
nie
rozważył
w tym
zakresie
istotnych
dla tego
rozstrzygnięcia
dowodów
oraz
ujawnionych
okoliczności,
a oparł
się
wyłącznie
na
wyjaśnieniach
współoskarżonego
D. S.
(2),
który
pozostawał
w
konflikcie
z
oskarżonym
P., a
nadto w
trakcie
całego
postępowania
nie
chciał
ujawnić
rzeczywistego
źródła

narkotyków
oraz
osób,
którym
te
narkotyki
udzielał,
wobec
czego
miał
realny
interes
osobisty
i
procesowy
w tym,
by go
pomóc,
przy
czym
dowodu
tego nie
można
było
uznać
za
spójny,
logiczny
i
konsekwentny;

2. błąd
w
ustaleniach
faktycznych,
które
miały
istotny
wpływ
na treść
rozstrzygnięcia
polegający
na
oczywiście
dowolnym
przyjęciu,
że:

- oskarżony
P.

w
okresie
od
czerwca
2020
r.
na
terenie
miasta
C. i
innych
miejscowości
woj.
(...),
odpłatnie
udzielił
osobom
pełnoletnim,
sobie
tylko
znany,
łącznie
50
gram
substancji
psychotropowej
w
postaci
amfetaminy,
po
20
zł
za
gram
amfetaminy
każdorazowo

- oskarżony

P.
w
okresie
drugiej
i
trzeciej
dekady
czerwca
2020
r.
na
terenie

miasta
C. i
innych
miejscowości
woj.
(...),
odpłatnie
udzielił
osobom
pełnoletnim,
sobie
tylko
znanym,
łącznie
250
gram
substancji
psychotropowej
w
postaci
amfetaminy,
w
cenie
od
18
do
20
zł
za
gram
amfetaminy
każdorazowo

- oskarżony
P.
w
okresie
lipca
i
sierpnia
2020
r.
na
terenie
miasta
C. i
innych
miejscowości
woj.
(...),

odpłatnie
udzielił
osobom
pełnoletnim,
sobie
tylko
znanym,
łącznie
250
gram
substancji
psychotropowej
w
postaci
amfetaminy,
w
cenie
od
18
do
20
zł
za
gram
amfetaminy
każdorazowo,
w
sytuacji
gdy
brak
jest
jakichkolwiek
dowodów,
z
których
by
wynikało
komu,
w
jakiej
ilości
oraz
za
jaką
cenę
oskarżony
P.
miałby
udzielić
powyższą

substancję
psychotropową,
a
nawet
z
wyjaśnień
S.,
który
miał
interes
procesowy
i
osobisty
w
tym
żeby
pomówić
oskarżonego
P.,
nie
sposób
takich
ustaleń
wywieść
w
wymaganym
dławyroku
skazującego
stopniu,
przy
czym
Sąd
I
instancji
nie
czynił
w
tym
zakresie
ustaleń
faktycznych
i
rozważań;

3.

obrazę
przepisów
prawa
procesowego,
a to art.

7 k.p.k.
w zw. z
art. 2 §
2 k.p.k.
w zw.
z art.
4 k.p.k.
w zw. z
art. 41
k.p.k.
poprzez
dokonanie
dowolnej
oceny
wyjaśnień
oskarżonego
D. S.
(2) i
dowolne
przyjęcie,
że
oskarżony
M. P.
brał
udział
w
wewnątrzspółnotowy
m
nabyciu
znacznej
ilości
substancji
psychotropowych
w
postaci
amfetaminy,
podczas
gdy
wyjaśnienia
osk. S.
kolidują
ze
wskazaniami
doświadczenia
życiowego
i
zasadami
prawidłowego
rozumowania,
a

ujawnione
w toku
postępowania
istotne
okoliczności,
jednoznacznie
przemawiają
przeciwko
oświadczeniom
procesowym
tego
oskarżonego,
a ich
swobodna
ocena
jednoznacznie
wskazuje,
że
scedował
on
odpowiedzialność
za
udział
w
przemycie
na
oskarżonego
P.,
wskazał
osobę
dostawcy
(której
nie
sposób
zidentyfikować
i której
opis
odbiega
od
opisu
świadków),
nie
wskazał
osób, z
którymi
brał
udział
w
obrocie
narkotykami

i z
którymi
wedle
treści
zabezpieczonych
dowodów
prowadził
rozmowy
na
temat
ich
obrotu i
ich
źródła;

4.
obrazę
przepisów
postępowania,
która
miała
wpływ
na treść
orzeczenia,
a
mianowicie
art. 7
k.p.k. w
zw. z
art. 366
§ 1
k.p.k. w
zw. z
art. 410
k.p.k.
wobec
niewyjaśnienia
przez
Sąd I
instancji
wszystkich
istotnych
okoliczności
sprawy,
przede
wszystkim
czy osk.
S.
narkotyki
przekazała

rzeczywiście
wskazana
przez
niego
osoba,
jak też
dokonanie
dowolnej,
a nie
swobodnej
oceny
dowodów
przeprowadzonych
w
niniejszej
sprawie,
przy
jednoczesnym
naruszeniu
zasady
obiektywizmu
i
pominięciu
okoliczności
przemawiających
na
korzyść
M. P.,
w
szczególności
treści
jego
wyjaśnień,
jak też
nie
przeprowadzenie
przez
Sąd
logicznego
wywodu
wskazującego,
w jaki
sposób
i na
podstawie
jakich
dowodów
Sąd
doszedł
do

przekonania,
iż M. P.
dopuszczył
się
zarzucanych
mu
czynów,
a w
konsekwencji
brak
jest
dokładnego
wyjaśnienia
podstawy
faktycznej
zapadłego
orzeczenia;

5.
obrazę
przepisów
postępowanie,
a to art.
7 k.p.k.
w zw. z
art. 2 §
2 k.p.k.
w zw.
z art.
4 k.p.k.
w zw. z
art. 410
k.p.k.
poprzez
dokonanie
dowolnej
oceny
wyjaśnień
D.
S.,
który w
toku
postępowania
opisywał
okoliczności,
w
jakich
miało
dojść
do

rzekomego
nawiązania
pomiędzy
nim, a
M. P.
porozumienia
w
zakresie
zaopatrzenia
się w
amfetaminę
oraz jej
udzielania,
sposób
w jaki
on i
oskarżony
P. mieli
rozliczać
się z
rzekomym
dostawcą
za
przekazane
narkotyki,
wzajemne
relacje
pomiędzy
oskarżonymi,
motywację
do
podjęcia
współpracy
z P.,
motywy
jakie
miały
nimi
kierować
i w
konsekwencji
oparciu
czynionych
ustaleń
na
niespójnych,
niejasnych
i
sprzecznych
wewnętrznie

oświadczeniach
D. S.
(2), z
jednoczesnym
całkowitym
pominięciem
dowodów
oraz
ujawnionych
okoliczności
dla
oskarżonego
korzystnych,
które
obiektywnie
przeczą
wyjaśnieniom
S., a to
wyjaśnień
M. P.
oraz
zabezpieczonej
korespondencji
S. z
innymi
osobami
i
korespondencji
pomiędzy
oskarżonymi;

6.
obrazę
przepisów
postępowanie,
a to art.
7 k.p.k.
w zw. z
art. 2 §
2 k.p.k.
w zw.
z art.
4 k.p.k.
w zw. z
art. 410
k.p.k.
poprzez
dokonanie
dowolnej

oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego
i w
konsekwencji
przyjęcie,
że M.
P.
dopuścił
się
zarzucanych
mu
czynów,
tj.
wewnątrzspółnotowego
nabycia
substancji
psychotropowej
i
udzielania
tej
substancji,
podczas
gdy
linia
życia
tego
oskarżonego
oraz
jego
zachowanie
przy
czynnościach
policji
związanych
z jego
zatrzymaniem
nie
pozwalają
na takie
przyjęcie,
gdyż M.
P.
pracował
zarobkowej
w
sposób
stały i
zorganizowany

w warsztacie samochodowym, której to pracy poświęcał cały wolny czas, miał ustabilizowaną sytuację osobistą i nie zgromadził jakiegokolwiek majątku, a w trakcie realizacji czynności przez funkcjonariuszy policji w jego miejscu zamieszkania, oskarżony był w pracy, a kiedy uzyskał informację o prowadzonych przez funkcjonariuszy policji czynnościach w jego miejscu zamieszkania, stawiał się niezwłocznie aby wyjaśnić zaistniałą sytuację,

uczestniczy!
W
czynnościach,
nie
ukrywał
się,
ponadto
nie
zabezpieczono
u niego
żadnej
gotówki
ani
narkotyków,
a już
sam
fakt
rzekomego
udzielania
tak
znacznych
ilości
substancji
psychotropowej
za
kwotę
ok. 20,-
zł za
gram
prowadzi
do
wniosku,
iż
oskarżony
musiałby
być w
posiadaniu
znacznej
ilości
gotówki;

7.
obrazę
przepisów
postępowania
karnego,
mających
istotny
wpływ
na treść

zaskarżonego
orzeczenia,
tj. art.
170 §
1 pkt
2 i 3
w zw.
z art.
170 § 1a
k.p.k.
polegający
na
oddaleniu
wniosków
dowodowych
obrońców
oskarżonego
z
przesłuchania
świadców
wskazanych
na k.
479
oraz z
przesłuchania
świadka
T. P.
jako
nieprzydatnych
dla
rozstrzygnięcia
sprawy
w
przedmiocie
sprawstwa
i winy
oskarżonego
oraz
jako
udowodnione
zgodnie
z
twierdzeniem
wnioskodawcy
podczas
gdy w
toku
niniejszej
sprawy
nie

ustalono;
kim
była
osoba,
która
dostarczała
narkotyki
oskarżonemu
S., czy
rzekomy
dostawca
substancji
psychotropowej
objętej
niniejszym
postępowaniem
był
faktycznie
klientem
warsztatu,
rodzaju
oraz
czasu
pracy
oskarżonego
P.,
relacji
łączącej
oskarżonego
z D.
S. (3),
twierdzeniem
wnioskodawcy,
wobec
czego
wniosek
o
przeprowadzenie
dowodu
z
zeznań
świadków
jawił
się jako
konieczny
i
uzasadniony;

8.
obrazę

przepisów
postępowania
karnego,
mających
istotny
wpływ
na treść
zaskarżonego
orzeczenia,
tj, art.
170 §
1 pkt
6 k.p.k.
polegający
na
oddaleniu
wniosku
dowodowego
obrońcy
oskarżonego
z
przesłuchania
w
charakterze
świadka
P. I.
podczas
gdy Sąd
I
instancji
w
całości
dał
wiarę
wyjaśnieniom
współoskarżonego
D. S.
(2),
który
pomówił
M. P.
i nie
ustalił,
czy
współoskarżeni
byli w
konflikcie
oraz czy
D. S.
(2)

chciał
wyrządzić
krzywdę
P. w
trakcie
pobytu
w ZK. w
B., zaś
dowód
z
pomówienia
jest
szczególnym
rodzajem
dowodu
i Sąd
winien
ocenić
czy
dowód
ten jest
logiczny,
spójny i
konsekwentny
a
pomawiający
nie ma
interesu
osobistego
lub
procesowego
w
pomówieniu
współoskarżonego,
wobec
czego
okoliczność,
która
miała
być
udowodniona,
miała
istotne
znaczenie
dla
ustalenia,
czy
został
popelniony
czyn

zabroniony
przez
M. P..

w
przypadku
nie
uwzględnienia
przez
Sąd II
instancji
powyższych
zarzutów,
zaskarżonemu
wyrokowi
zarzucono
ponadto:

9.
obrazę
prawa
materialnego,
tj. art.
12 k.k.
poprzez
jego
niezastosowanie,
i w
konsekwencji
powyższego
przyjęcie,
iż czyny
zarzucone
oskarżonemu
w pkt
VII-IX
części
wstępnej
wyroku
oraz
czyny
zarzucone
oskarżonemu
w pkt
X-XII
tj.
wewnątrzwspólnotowego
nabycia
amfetaminy,
a

następnie
udzielania
tej
amfetamin)
stanowią
dwa
odrębne
ciągi
przestępstw,
podczas
gdy
nawet z
ustaleń
faktycznych
Sądu
wynika,
że
oskarżeni
mieli
się
dopuszczyć
jednorodnych
zachowań
podjętych
w
wykonaniu
z góry
powziętego
zamiaru,
a
nabycie
substancji
psychotropowych
spowodowane
było
zamiarem
odpłatnego
ich
rozprowadzenia,
w
związku
z czym
zachowanie
to
stanowi
jeden
czyn
ciągły
kwalifikowany
wyłącznie

z art. 12
§ 1 kk.
traktowany
jako
jedno
przestępstwo
popelniane
przez
oskarżonego
„na
raty”;

w
przypadku
nie
uwzględnienia
przez
Sąd II
instancji
powyższych
zarzutów,
zaskarżonemu
wyrokowi
zarzucono
ponadto:

10. błąd
w
ustaleniach
faktycznych
polegający
na
przyjęciu,
iż
okolicznością
obciążającą
oskarżonego
jest
znaczna
społeczna
szkodliwość
czynów
i
kluczowa
rola
tego
oskarżonego
w
organizacji
przestępczego

procederu
i w
konsekwencji
niezastosowanie
dobrodziejstwa
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary
wynikającego
z art.
60 §
2 k.k.,
podczas
gdy
ilość
narkotyków
powoduje,
iż
społeczną
szkodliwość
czynów
uznać
należy
jako
niższą
niż
mogłoby
to
wynikać
z ratio
legis
przepisu
penalizującego
wewnątrzspółnotowe
nabycie
znacznej
ilości
narkotyków,
a nadto
oskarżony
działał
przez
krótki
czas, a
korzyść
majątkowa
jaka
osiągnął
była
nieznaczna

i za taką
oceną
jego
osoby i
popelnionego
przestępstwa
przemawia
również
jego
postawa
i linia
życia;

w
przypadku
nie
uwzględnienia
przez
Sąd II
instancji
powyższych
zarzutów,
zaskarżonemu
wyrokowi
zarzucono
ponadto:

11.
rażącą
niewspółmierność
jednostkowych
kar
pozbawienia
wolności
orzeczonych
wobec
oskarżonego
M. P.
za
zarzucane
mu
przestępstwa,
poprzez
orzeczenie
ich w
rozmiarze
przekraczającym
stopień
winy i
stopień

społecznej
szkodliwości
czynów,
na
skutek
dowolnego
rozważenia
okoliczności
istotnych
dla
rozstrzygnięcia
o karze,
tj.
właściwości
i
warunków
osobistych
oskarżonego,
sposobu
życia
oskarżonego
przed
popelnieniem
przestępstwa
i
zachowania
się
oskarżonego
po jego
popelnieniu;

w
przypadku
nie
uwzględnienia
przez
Sąd II
instancji
powyższych
zarzutów,
zaskarżonemu
wyrokowi
zarzucono
ponadto:

12.
obrażę
prawa
materialnego,
tj. art.

85 kk i
art. 86
kk. na
skutek
połączenia
wymierzonych
oskarżonemu
jednostkowych
kar
pozbawienia
wolności
w
wymiarze
3 lat i 6
miesięcy
za
zbrodnię
z art.
55 ust.
3 upn
oraz 1
roku i 6
miesięcy
za
występek
z art. 59
ust. 1
u.p.n..
na
zasadzie
kumulacji,
w
sytuacji
gdy
pomiędzy
powyższymi
czynami
oskarżonego
zachodzi
tożsamość,
ściśle
związek
przedmiotowy
i
podmiotowy,
zostały
one
popelnione
w tym
samym

czasie,
w
ramach
tej
samej
motywacji,
tego
samego
proceduru
i tych
samyh
czynności,
są one
skierowane
przeciwko
temu
samemu
dobru
chronionemu
prawem,
a w
orzecznictwie
i w
doktrynie
przyjmuje
się, że
wymierzenie
kary
łącznej
przy
zastosowaniu
zasady
kumulacji
powinno
stanowiąc
wyjątek
bowiem
prowadzi
do
zaostżenia
kary
łącznej
do
wymiaru
zbliżonego
do
sumy
kar
jednostkowych,
a

jednocześnie
przyjmuje
się, że
tam,
gdzie
pomiędzy
zbiegającymi
się
przestępstwami
zachodzi
bliski
związek
podmiotowy
i
przedmiotowy
winna
być
stosowana
zasada
absorpcji
kar.

Zwięźle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny

Rozważania
w
przedmiocie
zarzutów
podniesionych
przez
obrońcę
oskarżonego
adw.
W. W.
zamieszczono
w
rubryce
dotyczącej
analizy

zarzutów podniesionych przez obrońcę adw. H. W..	
Wniosek	
Obrońca wniósł o:	zasadny
1. 1	częściowo zasadny
zmianę zaskarżonego wyroku	niezasadny
w	zasadny
części dotyczącej	częściowo zasadny
M. P. i	niezasadny
orzeczenie	zasadny
co do	zasadny
istoty	częściowo
poprzez	zasadny
uniewinnienie	niezasadny
oskarżonego	niezasadny
od	niezasadny
zarzucanych	zasadny
mu	niezasadny
czynów;	częściowo zasadny
2.	niezasadny
ewentualnie	
na	
wypadek	
gdyby	
Sąd II	
instancji	
ustalił	
iż	
oskarżony	
M. P.	
brał	
udział	
w	
wewnątrzspółnotowym	
nabyciu	

substancji
psychotropowej:

3. 2.
zmianę
zaskarżonego
wyroku
w
części
dotyczącej
M. P. i
orzeczenie
co do
istoty
poprzez
zakwalifikowanie
tego
czynu z
art. 55
ust. 1
w zw. z
art. 55
ust. 3
przy
zast.
art. 12 §
1 k.k. i
za to na
podstawie
art. 55
ust. 3
u.p.n.w
zw. z
art. 12
§ 3 k.k.
przy
zast.
art. 60
§ 2 k.k.
- przy
zastosowaniu
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary i
wymierzenie
mu
kary 1
roku i 3
miesiący

pozbawienia
wolności

4.

na
wypadek
gdyby

S. II
instancji

ustalił,
iż

oskarżony

M. P.

brał

udział

w

wewnątrzspółnotowym

nabyciu

substancji

psychotropowej

oraz w

udzielaniu

innym

osobom

tej

substancji

psychotropowej

5. 3.

zmianę

zaskarżonego

wyroku

w

części

dotyczącej

M. P. i

orzeczenie

co do

istoty

poprzez

zakwalifikowanie

tego

czynu z

art. 55

ust. 1

w zw. z

art. 55

ust.3,

art. 59

Ewentualnie

ust. 1
u.p.n.
przy
zast.
art. 11
§ 2 k.k.
w zw.
z art.12
k.k. i za
to na
podstawie
art. 55
ust. 3
u.p.n. w
zw. z
art. 11
§ 3 k.k.
przy
zast.
art. 60
§ 2 k.k.
- przy
zastosowaniu
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary i
wymierzenie
mu
kary 1
roku i 3
miesiący
pozbawienia
wolności

Ewentualnie

4. uchylene
zaskarżonego
orzeczenia
i
przekazanie
sprawy
do
ponownego
rozpoznania
Sądowi
I
instancji

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Apelacja obrońcy M. P. okazała się zasadna tylko w zakresie, w jakim kwestionuje wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności. W pozostalej części zarzuty apelującego obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	

1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmieniono zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. P. w ten sposób, że obniżono wymierzoną mu karę łączną pozbawienia wolności do 3 lat i 7 miesięcy.		

Zwiąże o powodach zmiany			
Orzeczona wobec oskarżonego kara łączna pozbawienia wolności razila surowością uchybiając dyrektywom art. 85a kk, w szczególności nie uwzględniając ścisłego związku pomiędzy przypisanymi oskarżonemu przestępstwami. W tym zakresie wyrok skazujący M. P. wymagał korekty poprzez obniżenie tejże kary łącznej do minimalnej granicy określonej art. 86 § 1 kk.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. KOSZTY PROCESU				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
V.	Na podstawie art. 624 kpk zwolniono oskarżonego M. P. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.			
7. PODPIS				
<table border="1"> <tr> <td>Edyta Andrzej Gajga</td> <td>Andrzej Kot Szliwa</td> </tr> </table>		Edyta Andrzej Gajga	Andrzej Kot Szliwa	
Edyta Andrzej Gajga	Andrzej Kot Szliwa			

3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. H. W.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z 29 kwietnia 2021 r. sygn. akt III K 18/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on		

	mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. W. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z 29 kwietnia 2021 r. sygn. akt III K 18/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana